

MÉREGTELENÍTŐ

2026.05.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nehéz helyzetből szólok most Hozzád. Az történt, hogy az elmúlt hónapok alatt egyre romlik a látásom, különösen este. Néha alig látom a betűket a monitoron, a napfény még nehezebbé teszi a *tiszta látást*.

De azt hiszem, ez ma szinte járványos betegséggé fajult, **elveszítettük a tisztán látásunkat – reméljük, műtéttel vagy anélkül, de ez lassan javulni fog.** Nem tudok Neked ennél biztatóbbat mondani, minthogy „meglátjuk”.

Addig az emlékeinkből, akaratunkból kell elővarázsolni a békés, tiszta élet képeit. Az éllel kimondott mondatok, a lesajnáló kimosolygások helyett szerető kis öleléseket, reményt sugárzó, őszinte szeretet megnyilvánulásokat adni egymásnak. Hisz ez a gyógyulás útja, erre van szükségünk családi, baráti körben egyaránt.

Nagyon szeretem, hogy már öreg vagyok, és nyitott. Bárkire tudok mosolyogni, megállóban, boltban, utcán pár szót váltani csak úgy, kedvességből. Szívesen fogadják az emberek. Így ezt gyakorlom nagy szeretettel, magamat is megvidámítva. És ezt ajánlom Neked is Olvasó, ez generálja a jóságot.

Időközben kitettem magam egy vizsgálatnak. Igen nagy hatalom van az orvosok kezében, ezt akkor is tudtam, amíg én is az voltam. Mennyi felesleges aggodalmat tudnak egy mondattal elzavarni. Megtudtam, 2 éve nem haladt előre és nem kell még operálni a szürke hályogot a szemeimen!!!! Már is jobban látok!

Berzsenyi Dániel: A magyarokhoz

Forr a világ bús tengere, ó magyar!
Ádáz Erynnis lelke uralkodik,
S a föld lakóit vérbe mártott
Tőre dühös viadalra készti.

Egy nap lerontá Prusszia trónusát,
A balti partot s Ádria öbleit
Vér festi, s a Cordillerákat
S Haemusokat zivatar borítja.

Fegyvert kiáltnak Baktra vidékei,
A Dardanellák bércei dörgenek,
A népek érckorláti dőlnek,
S a zabolák s kötelek szakadnak.

Te Títusoddal hajdani őseid
Várába gyűltél, hogy lebegő hajónk

A bölcs tanács s kormány
figyelmén
Állni-tudó legyen a habok közt.

Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!
Ordítson orkán, jöjjön ezer veszély,
Nem félek. A kürt harsogását,
A nyihogó paripák szökését

Bátran vigyázom. Nem sokaság,
hanem
Lélek s szabad nép tesz csuda
dolgokat.

Ez tette Rómát föld urává,
Ez Marathont s Budavárt hiressé.
(1807)

Reményik Sándor: És a szívem is elhagyott engem

„Mert bajok vettek engem körül, amelyeknek
számuk sincsen, – utolértek bűneim,
amelyeket végig sem nézhetek, – számosabbak
a fejem hajszálainál, – és a szívem is elhagyott engem.”

/Zsoltárok könyve 40.13. /

Ez a legnagyobb bűn.
Ez a legszörnyűbb büntetés.
S a legnagyobb nyomorúság is ez:
Elhagyott engem az én szívem is.

Nincs, nincs.
Elszállt, elillant az évek során.
Ó, bűnök, bajok, ősök, tavaszok.
Gyilkos órák, rabló pillanatok.
Suhanó szárnyú nagy sors-madarak.
Hová vittétek az én szívemet?
Hozzátok vissza az én szívemet. -
Szeretni akarok.

Juhász Gyula: Szikratávirat

Testvérek! Emberek!
Közös veszélyben fogjatok kezét!
Bajtársak! Szenvedők!
Boruljatok le a Jóság előtt!
Bukottak! Győztesek!
Az Igazságban egyesüljete!
Hívők! Kétkedők!
Az Ember vérzik: Szeressétek őt!
Harcosok! Álmodók!
Mindnyájatokban egy bús szív dobog!
Testvérek! Emberek!
Ne öljetek már! Ölekezsetek!

„A béke nem egy állapot, hanem egy döntés. Döntés arról, hogy fontosabb a közös út, mint a külön igazság.” /Márai Sándor/

ooo

„Békesség! – e szót oly gyakran kimondjuk,
S a tartalmát oly ritkán érezzük.

Pedig ez az a drága, égi híd,

Melyen a lélek a lélekhez ér.” /Reményik Sándor: Békesség (Részlet)/

ooo

A békesség és a belátás gyakran nem a külső körülményeken, hanem a belső hozzáállásunkon múlik:

Két kecske a pallón

Két kecske találkozik egy keskeny pallón, amely egy mély szakadék felett ível át. Egyikük sem tud megfordulni, és egyikük sem akar kitérni. Először fenyegetőznek, majd egymásnak feszülnek

Az egyik kecske rájön, hogy ha harcolnak, mindketten a mélybe zuhannak. Ezért így szól: „Én lefekszem, te pedig óvatosan lépj át rajtam.” Így is tesznek, és mindketten épségben átérnek a túloldalra.

Tanulság: Néha az az igazi győztes, aki hajlandó „alulmaradni” a közös jó érdekében.

A tökéletes béke

Egy király pályázatot hirdetett a „Béke” legjobb ábrázolására. Két kép maradt a végére. Az egyikken egy tükörsima tó volt, lágy napsütésben. A másikon sötét sziklák, viharos égbolt és egy dübörgő vízesés.

Amikor a király közelebbről megnézte a második képet, észrevette, hogy a vízesés melletti szikla repedésében egy madár fészkel. A kismadár ott ült a fészken, teljes nyugalomban a tomboló elemektől karnyújtásnyira. A király ezt a képet választotta.

Tanulság: A béke nem a zaj és a nehézségek hiánya, hanem az a nyugalom, amit a szívünkben őrzünk a vihar közepette is

Az öreg rabbi és a bosszú

Egy fiatalember dühösen rontott be a rabbihoz: „Meg akarom bosszulni, amit tettek velem! Igazságot akarok!” A rabbi bólintott, és egy pohár vizet adott neki, amibe egy kanál sót tett. „Idd meg!” – mondta. A fiatalember fintorgott a kellemetlen íztől. Ezután a rabbi kivitte a közeli tóhoz, és egy ugyanakkora kanál sót dobott a vízbe. „Most igyál a tóból!” – kérte. A fiú ivott: „Ez friss és édes” – mondta.

Tanulság: A fájdalom olyan, mint a só. Ha a szívünk kicsi (mint a pohár), az életünk keserű lesz tőle. Ha a szívünket tágasra nyitjuk a belátással, a sérelem már nem tudja megmérgezni a békénket.

Elgondolkodtató:

Egy közismert hívő embert megszólította egy barátja.

- Szerinted mióta ismerjük mi egymást?
- Körülbelül tizenöt éve - felelte az némi gondolkodás után.
- Ugye te hívő kereszténynek tartod magadat?
- Hogyne, persze!
- Ugye, hited szerint Jézus Krisztus nélkül senki sem üdvözülhet?
- Valóban, senki!
- Fontos az neked, hogy én üdvözülök vagy elkárhozom?
- Persze, hogy fontos!
- Ne haragudj, én nem akarok megbántani téged, de nem hiszem.

Tizenöt éve jó barátok vagyunk és tizenöt év alatt egyszer sem említetted nekem Jézus Krisztust. Barátom vagy és én becsüllek téged. Ha csak egyszer is elmondtad volna nekem, hogy szereted Jézust, és hogy neki joga van az életemre, és hogy szükségem van reá, mert nélküle elkárhozom, akkor felfigyeltem volna és hallgattam volna reád. Beszélgettünk sok mindenről, de erről sohasem beszéltél velem. Semmi jelét nem adtad annak, hogy szíveden viseled az üdvösségemet. Különben biztosan szóltál volna nekem tizenöt év alatt!

Az Öreg Remete búcsúbeszéde

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint itt, előttünk, ez a Tó,
mely, mint tudjátok, teljes egészében
át nem fogható.
De megmerülni benne: jó.
Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint egy hatalmas ország.
Talán: Magyarország.
De közületek vajon ki járta be
valamennyi útját,
hegyét meg dombját?

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint a végtelen ég.
Valaki felfedezte, nemrég,
a távcsövet.
Azóta tudjuk: nagyobb messziség
és újra csillag van fejünk felett,
és ha majd lesznek nagyobb távcsövek,
lesznek új napok
és nagyobb csillagok,
lehet.

Valami olyan az Isten
-- akihez megyek --,
mint a szemfedő,
mely ránk borul, örökre.
De nem úgy, mint a lenti temető
sárgálló rögje,
hanem mint Kéz -- -- anyánké
vagy apánké -- -- talán,
amikor este magukhoz vontak
a játék után.
Térdükre vettek -- -- és megöleltek,
csak úgy -- -- porosan.

Testvérek, az Isten
-- akihez megyek --,
valami -- -- -- olyan...

Gárdonyi Géza: Mikor a gyermek...

Mikor a gyermek gőgicsél,
az Isten-tudja, mit beszél!
Csak mosolyog és integet...
Mit gondol? Mit mond? Mit
nevet?

S mint virággal az esti szél,
az anyja vissza úgy beszél,
oly lágyan és oly édesen...
De őt sem érti senki sem.

Hogy mit beszélnek oly sokat,
apának tudni nem szabad:
Az égi nyelv ez. Mély titok.
Nem értik, csak az angyalok.

Mécs László: Anyánk /részlet/

...

a mi édes jó anyánk.
Ránk tekint virágszemével,
ajka szól bölcső-zenével:
s mint szivárvány, úgy hull széjjel
minden álarc, ámító
lötty, virág és dáridó.
Visszavedlünk jó gyerekek
s karján bölcsős szeretetnek,
mélyről, mélyről megerednek
tisza, régi könnyeink,
tengermélyi gyöngyeink.
O a jóság, szem-becézés,
csak csicsijjáz, csókol, néz: és
vad szívünkben minden vérzés,

bíbor-csermely elapad,
átkos ének elakad.
Mosolygása édes ünnep:
rávilágít minden bűnnek
gyökerére: mint kitűnnek
este mind a csillagok,
hogya holdjuk fölragyog.
Megvigasztal, fölmagasztal,
illatos lesz lámpa, asztal,
megtelünk a szent malasztal,
és elalszunk édesen,
csendesesen...

csoda-csoda

Fiatal koromban lassan eszméltünk rá a köztudatban a Down szindróma lényegére, a mongol idiotizmusra. És nehéz volt egy-egy ilyen genetikai hibával megszületett gyermek látványa. Ezt hozza életközelbe az alábbi novella.

/Ma ugyanilyen nehéz látvány az autista gyermekek egyre nagyobb tömege és az a teher, amit egy családnak ez jelent./

Johan Frinsel: Érthetetlen kegyelem

Senki sem tudta már pontosan, mikor is tűnt fel először az építkezésen. Elégé az elején lehetett, amikor körülkerítették a terepet. Ott álldogált, és csak figyelt a durva rácsfonaton keresztül. Arra sem emlékezett már senki, hogy ki is engedte meg neki a belépést. Az építőmunkások számára Karcsi egyszerűen hozzátartozott az építkezéshez. Ott botorkált a pezsgő munka közepette, többnyire egy nehéz gerendát cipelt, és mindenkinek felajánlotta szolgálatait.

- Segíteni – segíthetek?

A legtöbb férfi barátságos volt vele. Jóindulatúan tréfálkoztak vele, és hacsak mód volt rá, kisebb segédmunkás feladatokat bízta rá. Amikor a cölöpöket verték be, nagy csalódására kissé távolabb kellett mennie. A cölöpverő dübörgő ritmusa azonban teljesen magával ragadta. Messziről figyelte a fejleményeket, és mindkét kezével a taktust verve utánozta a gépet:

- Abong, abong, abong.

- Minden rendben, főnök? – ugratták.

- Segíteni – segíthetek?

Karcsi boldogan üdvözölt minden érkező teherautót, amely homokot, téglát, sódert, betonacélt vagy betont hozott. Úgy állt ott, mintha nélküle be sem tudna állni a sofőr, integetett, és a kocsit az acéllapokon át ügyesen beirányította az építkezésre.

- Köszí, Karcsi! Jól csináltad! – vette a lapot a legtöbb sofőr. Akkor aztán ragyogott a torz arcocska a büszkeségtől és az örömtől. Összedörzsölte széles tenyereit, mintha csak azt mondta volna: „Na, ezzel is meglennénk!” Csak néhányan voltak, akik semmibe vették, de főleg azért, mert nem tudták, hogyan is bánjanak vele.

A különös, nagy arc a néhány tincs hajjal, a széles, lapos orr, a kis kerek fülek és azok a furcsán ráncos, ferde szemek egyeseket elbizonytalanítottak. Valószínűleg az volt a probléma, hogy nem mertek vele nevetni. Pedig Karcsi maga volt a megtettesült barátságosság. Ha csak rajta múlt, hamar megtört a jég. Túláradóan boldog volt, ha figyelhette az ácsot, aki időnként leejtette a kalapácsát. Ilyenkor aztán Karcsi résen volt:

- Segíteni – szólalt meg, és már nyújtotta is a szerszámot.

Ha valahol hegesztettek valamit, tüstént ott termett. Fantasztikusnak találta az elektromos ív sistergését és szikrázását. Utánozta a zajokat. Nyöszörgött, nyikorgott, sípolt, sercegett attól függően, mikor mi történt az építkezésen. Kiváló ritmusérzékkel és olyan megtévesztően ügyesen utánozott, hogy a munkások olykor teli torokkal nevettek rajta.

- Zenésznek kellett volna menned, Karcsi. Van érzéked hozzá.

Karcsi szerette a zenét. Mint olyan sokan az ilyen „gyerekek” közül, nagyon muzikális volt. Felfedezte a zenét az építkezés hangjaiban, a különböző gépek, a betonkeverő zajában, sőt maga is muzsikált. Nemcsak a zajok utánozásával, hanem egy szájharmonikával is. Ezt egy esős napon vették észre az építkezés dolgozói.

Karcsi szélvédett helyre húzódott, és előszedte a szájharmonikáját. Sohasem gondolták volna róla a munkások, hogy így tud játszani. Amikor odamentek hozzá, azonnal abbahagyta. Ezért aztán nem zavarták többet; megszokták, hogy ha Karcsi éppen nem a gerendáját vonszolja maga után, akkor valamelyik sarokban koncertezik.

Csak egyvalaki nem állhatta a fiút, már a kezdet kezdetétől fogva, az acélművesek egyike. Karcsi nagyon sajnálta, hogy ez az ember rögtön elküldte, ha a közelébe került. Pedig nagyon tetszett neki, hogy a férfiak milyen szép mintákat tudnak fenni az összevissza vasakból. Hát még a vas hajlítása – a legszuperebb dolog! Látszott rajta, mennyire vágyott volna rá, hogy közelebb mehessen. Mint egy kutyus, amelyik tilosban sündörög, úgy lopakodott a műhely felé, ahol ez a férfi dolgozott. De ahogy az meglátta, nyomban elzavarta, méghozzá elég gorombán.

Egyszer uzsonnaszünetben meg is kérdezték a többiek:

- Hé, Jakab, miért vagy mindig ilyen mogorva a fiúval?

- Hogyhogy mogorva?

- Talán azt állítod, hogy barátságosan bánsz vele?

- Nem akarom, hogy a közelemben sündörödjön, ennyi az egész.

- A légynek sem árt a szerencsétlen, és boldog, hogy itt lehet.

- Nem bánom én sem, csak azt akarom, hogy engem hagyjon békén. Én sose engedtem volna meg neki, hogy belépjen az építkezésre, de hát nem én vagyok a főnök.

- Pedig kedves kis fickó. – szólt közbe egy másik.

- Kezdetek szentimentálisak lenni! – gúnyolódott Jakab – Kedves fickó! Ezt csak azért mondod, mert nincs minden rendben a fejében. Ezért vagytok olyan kedvesek vele.

- Lehet, hogy igazad van ebben, – mondta az egyik kőműves – de neked semmit sem jelent egy ilyen fiú? Persze, hogy tőle több mindent elfogad az ember, mint egy normális embertől. Ezt tudom. De akárhányszor odajön hozzám, a saját gyermekeimre kell gondolnom, és hálás vagyok érte, hogy ők egészségesek. Te nem így vagy vele...? Igazán lehetnél egy kicsit barátságosabb vele. Amikor elküldöd, mindig olyan, mint egy kiverő kutya.

- Á, ezt egy mongoloid rögtön el is felejtí. – vélte Jakab – Hisz látod, újra meg újra próbálkozik.
- Nem szenvedheted az ilyen gyerekeket? – kérdezte a munkavezető, aki figyelmesen hallgatta a beszélgetést.
- Gyerekek nevezed a fickót? Hány éves lehet? Tizennyolc, tizenkilenc talán...
- Ez nem válasz a kérdésemre. Azt szeretném tudni, hogy nem szenvedheted az ilyen embereket?
- Idefigyelj, nincs szükségem arra, hogy előttetek mentegessem magamat, egyszerűen kellemetlen nekem, hogy egy mongoloid kóborol itt összevissza. Nem méltó egy emberhez, hogy így járja végig az életet.
- Igen, de éppen ezért lehetnél egy kis részvétellel iránta! – kiáltott valaki.
- Tulajdonképpen egyáltalán nem lenne szabad ilyeneknek lenniük.
- Mit? Talán egy injekciót neki és kész? – háborodott fel valaki – Te aztán korszerűen beszélsz! Mindent kidobni, ami egy kicsit is hibás! Ebbe az irányba haladunk manapság, figyelj csak meg. Ma még csak önkéntes alapon, de egyszer majd kipucolnak mindenkit, aki nem hasznos a köz számára. Ki vele!
- Ne izgasd fel magad, – válaszolta Jakab – hanem gondold csak át a dolgokat. Az emberiség kétharmada éhezik, naponta halnak meg teljesen normális emberek, csak mert nincs ennivalójuk. Ez a szerencsétlen flótás pedig itt szaladgál fel és alá...
- És semmi haszna belőle az államnak. Így gondolod?!
- Pontosan. Nem látom be, mit szörnyülködtek ezen. Tudni akartátok, hogy gondolkodom erről. Én csupán kérdezem, hogy mi értelme az ilyen életnek. Most még vannak szülei, akik gondoskodnak róla, de ha már nem lesznek, akkor egy otthonba jut. El tudjátok képzelni, mennyibe kerül ez az államnak?
- És ha neked lenne ilyen gyereked?
- Nekem nem születne ilyen gyerekem. Ma már ugyanis ezt ki lehet mutatni a magzatvízből.
- Tehát megölnéd?
- Ha mindenáron ilyen brutálisan akarod kifejezni, akkor igen. De becsületes dolog ez? Talán humánusabb, ha világra segítünk egy ilyen nyomorékot?
- Bizonyos szempontból nagyon szomorú dolog tényleg – vélte a munkavezető – de ő mégiscsak ember, éppen ezért Karcsi sokkal többet ér, mint gondold.
- Az embert az állattól csupán az értelme különbözteti meg, nála pedig pont az hiányzik.
- Ha így beszélsz, minden reménységemet elveszítem. Ha valaki szellemi fogyatékos is, azért még ember. Hallgattad már egyszer, hogy szájharmónikázik? Próbáld meg egyszer egy csimpánzt megtanítani erre!
- Szájharmónikázni minden gyerek tud. – próbált Jakab védekezni.
- Gondolod? Próbáld ki egyszer magad! Nekem még sose sikerült.
- Először azt hittem, hogy csak egy éneket tud rajta játszani, de kiderült, hogy

mindenfélét tud – vetette valaki közbe. – Mostanában mindig karácsonyi énekeket fúj rajta.

- Van egy kedvence, azt játssza a legtöbbször. Az is karácsonyi ének?
- Nem, nem hinném. De az biztos, hogy valami keresztény ének. Gondolom hívők a szülei. Tegnap ugyanis azzal érkezett, hogy „Jön az Úr Jézus”. Persze, arra gondolt, hogy nemsokára karácsony.
- Tudja valaki annak az éneknek a szövegét, amit mindig játszik?
- Á, maga se tudja! – vélte Jakab.
- Majd megkérdezem a vejemet, ő tangóharmonikázik. – mondta a munkavezető.
- Na, megyek dolgozni! – állt fel Jakab, és kinyitotta az ajtót. – Ti meg a mongoloidotok... És mindig ugyanaz a nóta.

Néhány nap múlva megint együtt üldögéltek az építkezésen felállított lakókocsiban.

- Mielőtt elfelejteném, itt az ének, amiről nemrég beszéltünk. – vett elő a munkavezető egy lapot a nadrágzsebéből. – A vejem rögtön tudta, melyikre gondolkodok.

- Na, hadd halljuk!
- Én nem tudom elolvasni. – nevetett a munkavezető.
- De hisz nem vagy analfabéta! Add ide!

A munkavezető nevetve odaadta a cetlit a kőművesnek, aki kérte. Az egy pillantást vetett a szövegre, és zavartan hallgatott.

- Na! – bíztatták harsányan a többiek – Hadd halljuk, vagy te sem tudsz olvasni?

- Amazing... grace... how... sweet... the... sound... – kezdte betűzni a kőműves.

- Ide vele! – nevetett Jakab – Ez angolul van.
- Te tudsz angolul?
- Hat évig dolgoztam Ausztráliában.
- Akkor olvasd fel! – követelték a többiek.

- „Amazing Grace! How sweet the sound,
That saved a wretch like me!
I once was lost, but now I am found,
Was blind, but now I see...”

- Azt, hogy tudsz angolul, most már elhisszük. – szakította félbe a kőműves, aki az előbb blamáta magát. – De mit jelent ez az egész? Inkább fordítsd le nekünk.

- Néhány fogalmat nem olyan egyszerű lefordítani.
- Hát azért csak próbáld meg. Nem fogunk kijavítani, abban biztos lehetsz. Így hát ne izgasd magad, ha melléfogsz is.
- Tehát: „Bámulatos kegyelem, micsoda kedves hír, amely egy ilyen nyomorult embert... mint engem, megmentett. Elveszett voltam, de megtalált... Vak voltam, de most látok...” Valami ilyesmi, nem lehet teljesen szó szerint

fordítani. A „wretch” átkozottat is jelenthet esetleg.

Egy pillanatra csend lett a kocsiban.

- Egy ilyen nyomorult ember, mint én... Vajon ismeri-e Karcsi az ének szövegét? – tette fel magának az egyik férfi a kérdést félhangosan.

- Na ne! – felelte Jakab – Azt gondolod, hogy a mongoloid tud angolul?

- Miért ne? Talán Angliában vagy Amerikában nincsenek szellemi fogyatékosok?

- Ember, ez teljesen más dolog! Egy mongoloidot csak nem taníttatnak idegen nyelvre!

- Akkor fogalma sincs, hogy mit énekel?

- De hát nem is énekl, csak játssza a szájharmonikán.

- Viszont lehet, hogy valaki elmondta neki, miről szól ez az ének.

Jakab megvonta a vállát.

- Akkor sem értheti. Gondolj csak bele: a kegyelem fogalma biztos, hogy túl magas neki.

- Mit jelent egyáltalán?

- Kegyelem... te el tudnád magyarázni?

- A kegyelem Istentől jön – mondta a munkavezető.

Jakab bosszúsnak látszott.

- Nekilátok megint a munkának. – állt fel, hogy kimenjen. A kőműves azonban megállította:

- Megtennél nekem egy szívességet? Írd már le nekem ezt az éneket, persze lefordítva, jó?

- Nem tudom... talán... ha lesz rá időm, akkor... esetleg.

- De azután ne dobd el a lapot, kérlek! – kiáltotta még utána a munkavezető.

Nem sokkal ezután történt.

Karcsi játszotta a maga játékát, és élte kis életét az építkezésen szerzett barátai között. Irányította a toronydaru kezelőjét. Nagyon csodálta ezt a férfit, aki – véleménye szerint – különösen rászorult az ő segítségére. Persze sajnálta, hogy csak a földről segíthet, de legalább megkísérelte, hogy olyan jól végezze dolgát, ahogy csak lehet: hangosan kiabált a fejét hátrahajtva és vadul gesztikulálva.

Szerencsére a többi acélműves kedvesebb volt hozzá, mint Jakab, úgyhogy az építkezésnek ez a területe sem szenvedett hiányt utasításaiban.

Egy délután, röviddel a munka befejezése előtt Jakab még néhány betonvasat akart hozni az egyik teherautóról, amely jól meg volt rakva a legkülönbözőbb építőanyagokkal. Maga a teherautó kicsit ferdén, félrecsúszva állt az építési terület egyenetlen talaján. Tulajdonképpen ennek elővigyázatlanságra kellett volna intenie a férfit. Talán nem vette észre, mindenesetre nagyon rosszul sült el a dolog.

Amikor megpróbált néhány rudat kihúzni a rakományból, egy egész tétel lecsúszott oldalról a teherautóról. Jakab elesett, és az egyik lába beszorult egy köteg acélrúd közé. Miközben azon fáradozott, hogy kiszabadítsa a lábát,

meglátott valamit, amitől félelmében és rémületében felkiáltott. Egy rakás betonlap csúszásnak indult; Ha az leesik a kocsiról, őt rögtön agyonzúzza. Kétségbeesetten próbált szabadulni, félelmében szakadt róla a veríték. Rájött, hogy képtelen egyedül kiszabadítani magát. Segítségért kiabált.

- Fiúk! ...Segítség! ...Isten nevében... segítség!

Kétségbeesése közepette egyszer csak felbukkant a mongoloid. A nagy gyermek néhány ugrással mellette termett.

- Segíteni – én segíteni! – kiáltott Karcsi, és még mielőtt Jakab a szerencsétlen teremtés láttán minden reményét elveszített volna, hihetetlenül erős mozdulattal a rakomány egyik függőlegesen álló rúdja elé helyezte a gerendáját. Így egy pillanatra fel tudta tartóztatni a csúszó betonlapokat. Ezután teljes súlyával nekitámaszkodott, anélkül, hogy tudatában lett volna annak, mekkora veszélynek teszi ezzel ki magát. Vagy talán mégiscsak jobban fel tudta mérni a helyzetet, mint azt egy mongoloidról feltételezné az ember?

Lenézett Jakabra, aki kiabálva feküdt a lábánál, és a nehéz vasrudakkal küszködött. Együtt kiabáltak tovább:

- Segítség!... Segítség!... Jézus, segítség!

Mindez pillanatig tartott csak, de egy örökkévalóságnak tűnt, mire odaért a többi munkás. Szerencsére azonnal felfogták a helyzet komolyságát. Néhány férfi félrefeszítette az acélrudakat, míg a többiek Jakabot szabadították ki veszélyes helyzetéből. A munkavezetőn kívül senki sem vette észre, milyen veszélyben van Karcsi. Néhány lépéssel a fiú mellett termett, és elrántotta őt a betonlapoktól, melyek néhány másodperccel később nagy robajjal zuhantak le a teherautóról. Súlyuknál fogva forgácsá zúzták Karcsi gerendáját, amely egy pillanatig akadályozta a lezúdulásukat.

A robaj után félelmetes csend lett. Az acélműves becsukta a szemét, arca fehér volt, mint a meszelt fal.

- Mi van a lábaddal? – törte meg valaki a csendet.

Jakab nem felelt, de fájdalomtól eltorzult arca nagyon is beszédes volt.

Óvatosan felsegítették, és a lakókocsihoz akarták vinni, de ezt már nem engedte. Két férfira támaszkodva ugrált a kocsi felé. Pár lépés után megállt, és halkán megkérdezte:

- Hol van Karcsi?

Ez volt az első eset, hogy nem „a mongoloid”-nak nevezte.

- Biztosan már megint valahol bóklászik. Talán el is felejtette már az egészséget.

- Tiszta szerencse, hogy a fiú pont a közelben volt. – vélte az egyik munkás, aki a munkavezetővel Jakab mögött baktatott.

- Bizony! – erősítette meg a munkavezető furcsa pillantást vetve munkatársára. – Tiszta szerencse, hogy rögtön cselekedett és véletlenül úgy állította oda a gerendát, hogy feltartotta a lapokat... Észrevetted te is, hogy Karcsi megpróbálta a kezével feltartóztatni a rakományt? Óriási szerencse az egész?... Vagy esetleg valami más is?

Csendben mentek tovább. Még mielőtt elérték volna a lakókocsit, Jakab

ismét megállt, és figyelmesen fülelni kezdett. Akik támogatták, érezték, hogy minden ízében remeg. Valahonnan szájharmonika hangja hallatszott. Az acélfonónak folytak a könnyei, és senki sem csodálkozott rajta. Amit ebben a pillanatban átéltek, semelyikük sem tudta szavakba foglalni. Lehet, hogy Karcsi nem ismeri a szöveget... Lehet, hogy messze meghaladja az értelmi képességeit a kegyelem fogalma... De belőle él!

„Amazing Grace! How sweet the
sound,
That saved a wretch like me!
I once was lost, but now I am
found,
Was blind, but now I see”

/Ó érthetetlen kegyelem,
Mely rég utánam jár,
Ki tévelygőn, vakon
Bolyongtam utamon,
Egyszer csak rám talált.../

Ady Endre: Intés az őrzőkhöz

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Csillag-szórók az éjszakák,
Szent-János-bogarak a kertben,
Emlékek elmúlt nyarakon,
Flórenc nyarán s összekeverten
Búcsúztató őszi Lidónak
Emlékei a hajnali
Párás, dísz-kócos tánci termen,
Történet szépek, éltek és voltak,
Kik meg nem halhatnak soha,
Őrzött elevenek és holtak,
Szívek távoli mosolya,
Reátok néz, aggódva, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Az Élet él és élni akar,
Nem azért adott annyi szépet,
Hogy átvádoljanak most rajta
Véres s ostoba feneségek.
Oly szomorú embernek lenni
S szörnyűek az állat-hős igék
S a csillag-szóró éjszakák
Ma sem engedik feledtetni
Az ember Szépbe-szőtt hitét
S akik még vagytok, őrzőn, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

Mécs László: Vád- és védőbeszéd

Én, Mécs, Isten szavának trombitája
s mint költő, élő lelkiismeret:
szétkürtölöm most minden égi tájra,
hogy vannak züllött ifjú emberek,
kikből nem lesz se szent, se honfi hős!
S e fiúkért valaki felelős!

A kis királyfit rajongástul égve
nagy mesterek védték a bűn elől,
grófok, bárók s a pápa őszentsége
is érdeklődött hogyléte felől
– s ezekre nem vigyázott lelki csósz!
E fiúkért valaki felelős!

E fiúknak nem volt gyerekszobájuk,
hol mese-forrást rejtnek a zsaluk,
lakásuk volt egy rossz szagú muszáj-lyuk,
hol több család csókolt, pörölt, aludt!
Vagy ólban nőttek s rájuk tört az ősz.
E fiúkért valaki felelős!

Vagy műhelyekben, forgáccsal, csirizzel
kavart habarcs volt álom-malterük.
Az ételükben ember-jóság-ízzel
nem találkoztak, bár az ég derút
szült, mert Istennel viselős!
E fiúkért valaki felelős!

Pofozta őket mester, gazda, béres
s rugdalta a kikent, kifent segéd:
sokszor volt lelkük s hátuk alja véres,
bőrük tetveknek vacsora s ebéd.
A csontjuk vitriolos s nem velős.
E fiúkért valaki felelős!

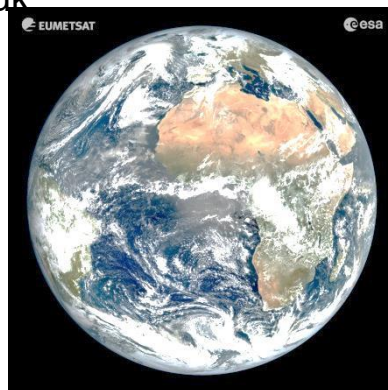
Csak ezt hallották mindég: „te gazember”,
s ha többen voltak, akkor: „csőcselék”,
irigy ebek a dús koncokkal szemben
s a háborúban ágyútöltelék!
Üvölni kell, bár közhely, ismerős:
e fiúkért valaki felelős!

Nem tudnak semmit ők a Bibliáról
s hogy van Madách, Faust, lélek-asztagok!
S csak annyit tudnak az Isten fiáról,

hogy elítélt minden gaz gazdagot!
Kinél szurony s arany van: az erős!
E fiúkért valaki felelős!

Rothasztó testi-lelki rossz koszokból
nem hámozta ki senki kincsüket
s zenghet a jóság száz angyal-torokból,
fülük az ég szavára már süket.
Szívük gennyes, szemük nézése bős.
E fiúkért valaki felelős!

Ezeknek az lesz majd a messiásuk,
ki forradalmat, pénzt és nőt ígér,
a Múlt hulláján tánc lesz, kurjongatásuk
világ-lángok között a Holdig ér.
Jön a Halál, a mindent elnyelős:
ítélet lesz s valaki felelős!

Magasabb szempontból

„Ha valaki ott járt, ahol én, és látta a csodálatos kék gömböt, a Földünket, akkor csak egy célja marad: Elmondani az embereknek, hogy milyen lenyűgöző a teremtett világ, melyet Isten ránk bízott. És hogy ezt a felelősséget csak akkor érthetjük meg igazán, ha elfogadjuk Őt életünk Urának.

De sokkal fontosabb az ember holdra lépésénél az a tény, hogy Isten a lábát a Földre tette.”

/James Irwin amerikai űrhajós - 1930-1991/

Szent-Györgyi Albert: 4. zsoltár

Uram!

Fölfedted előttünk az anyagban rejlő energia titkát,
Hogy munkánkat könnyebbé és az életet magasztossá tegyük.
Megtanítottál a hangnál is sebesebb utazásra,
Hogy a távolság ne válassza el többé az embertől az embert.

Munkánk gyümölcsét, a lövedékké sűrített energiát
Mi eljuttatjuk a föld legtávolabbi sarkaiba,
Hogy egymást nyomorúságba és pusztulásba taszítsuk,
Hogy a letarolt földről kiirtsunk minden élet.

Uram! Ne hagyd, hogy leromboljam az élet templomát,
Engedd, hogy hasznomra váljék a tudás, hogy hasznossá lehessen általa.
Adj méltóságot rövid napjaimnak.

Olvasó! Bizonyára Te is tapasztalod, hogy manapság nagyon megosztó vélemények vannak katolikus papságunkról. Sokan úgy vélik, hogy a cölibátus az oka a paphiánynak, és ha azt megszüntetnék, minden egyből megváltozna. Olvasd el értő szívvel az alábbi írást, mely a ma már nem élő francia pap Itt vagyok, Uram című könyvében jelent meg.

M. Quoist: A pap vasárnap esti imája...

Uram, ma este egyedül vagyok. A templomban lassan elült a zaj.
Mindenki hazatért. Én is hazajöttem, Egyedül.
Menet közben találkoztam a délutáni sétálókkal.
Egy mozi előtt haladtam el, honnét a tömeg kifelé özönlött,
majd utam a kávéház előtt vitt el, amelynek teraszán
a vasárnap estét próbálták fáradtan még megtoldani páran.
A járdán játszadozó gyermekekbe botlottam,
Virgonc kis kölykökbe;
Mások gyermekei. Az enyéim nem lehetnek soha.
Íme, előtted állok, Uram. Egyedül.
Terhes a csönd, és nehéz a magány.
Harmincöt éves vagyok, Uram,
A testem éppen olyan, mint másé.
Két kezem van a kemény munkára, s a szívem szeretet után vágyik,
De én mindezt neked adtam, Mert szükséged volt rám.
Mindent neked adtam...de ma mindez nehéz...
Nehéz Neked megőrizni a testet, amely ma más
testnek kínálná fel magát.
Nehéz mindenkit szeretni, és önmagamnak senkit meg nem tartani.
Nehéz melegen megfogni egy kezet,
anélkül, hogy azt önmagamnak örökre megtartanám.
nehéz felébreszteni a szeretetet, - és mégis teljesen csak a Tiéd maradni...
nehéz mindenkinek mindene lenni,
– és önmagam számára csak semmi és senki.
Nehéz olyannak lenni, mint a többiek,
– és a többiek közt mégis más maradni.
Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senkitől semmit.
...
Nehéz mások minden bűnét, terhét hordani,
amikor nemet mondani nem szabad soha.
Nehéz örökké mások titkát őrizni,
ha a magunkét nem oszthatjuk meg soha senkivel.
nehéz mindig mást bátorítani, segíteni,
ha mi magunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.
Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önmagunk senki vállára
nem támaszkodhatunk.
Nehéz egyedül lenni, egyedül mindenki előtt.

Egyedül a Világ színe előtt, a szenvedés előtt,
a halál előtt, és a bűn előtt.

**Nem vagy egyedül, fiam.
Én veled vagyok, mert én te vagyok.
Szükségem volt a te emberségedre,
hogy Megtestesülésemet
és Megváltásomat tovább folytassam.
Öröktől fogva választottalak, mert szükségem van rád.
Szükségem van a kezedre, hogy továbbra is áldhassak,
Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,
Szükségem van a testedre, hogy Benned szenvedjek továbbra is,
Szükségem van a szívedre, hogy szerethessek továbbra is.
Szükségem van rád, hogy üdvözítő munkámat tovább folytassam.
Maradj velem fiam...**

Előtted állok, íme, Uram.
Tégy elég nagyvá, hogy felérjek a Világ magasáig,
Erőssé, hogy terhét bizton hordozhassam,
tisztává, hogy ölelhessem anélkül,
hogy lekötném önmagamnak.
Tégy találkozások helyévé, de csak átmenetileg;
Végeláthatatlan úttá,
amelyen senki meg nem áll, hol emberit nem talál,
s Feléd siet tovább.
Uram, ma este, amikor már minden csöndes,
és csak a szívemben érzem a magány keserű marását,
Amikor az emberek gondja emészti lelkemet, és én képtelen vagyok
kielégíteni őket,
Amikor az egész világ nyomorúsága
és bűne nehezedik a vállamra teljes súlyával:
újra IGENT mondok Neked.
Nem könnyű kacagással, hanem csöndes,
alázatos, tudatos elhatározással,
Színed előtt egyedül, Uram,
a békés esti csöndben.

Egy kedves Olvasó kérésére közöljük az alábbi gyönyörű verset:

Szabó Lőrinc: A forzícia éneke

Sziromrügye kénsárga csőrét
naponta tolta mind előrébb,
kérge alól repesve tolta
-ki! Ki! – a forzícia bokra:
ki akart repülni magából,
inni a kéken át a távol
Nap tündér csókját, mosolyogva
nézni kis öccsére, a somra,
s a barna kertre
s körül az alig zöld hegyekre
és föl a parázsló egekre,
ahogy ő tud, lánggal, virággal,
mely, néma bár, mint eszeveszett madárdal
csattogva-ragyogva úgy üt be
a szürke
koratavasza, hogy a föld alatt
bizsereg tőle és kigyúl a mag.
Ma aztán szinte sistergett, ahogy
száz bimbaja egyszerre kicsapott:
tűzkolibrik, fénytrillák, szikralepkék
ülték körül az ágait, belepték,
s mézükkel, selymükkel úgy lobogtak,
lakk-tündöklésükben úgy szónokoltak,
hogy utcahosszat
visszakapta látó szemét
a gyászos tél után a nép:
eleinte még
csak a szomszédság, a Pasarét,
aztán az egész ámuló vidék
őt nézte, őt hallgatta, föld meg ég
a forzícia arany énekét.

Szabó Lőrinc: Májusi éjszaka

Késő volt, mentem haza, lelkem
az elmúlt nappal küszködött,
mentem, mogorván, kimerülve,
a kertek és villák között,
nem is én mentem, csak a lábam
vitt a fekete fák alatt,
két lábam, két hú állatom, mely
magától tudja az utat.

S egyszerre a májusi éjben
valami hullám megcsapott:
illatok szálltak láthatatlan,
sűrű és nehéz illatok,
a lélegző, édes sötétben
szinte párologott a világ
és tengerként áradt felém az
orgona, jázmin és akác.

Láthatatlan kertek mélyéből
tengerként áradtak felém,
nagy, puha szárnyuk alig lebbent
és letelepedtek körém,
a meglepetés örömeivel
lengették tele utamat
s minden gondot kifújt fejemből
ez a szép, könnyű pillanat.

S mintha élt volna, minden illat
külön megszólalt és mesélt,
ittam a virágok beszédét,
a test nélkül szerelmes éjt;
a rácson kísértetfehéren
áthajolt hozzám egy bokor
s úgy töltött csordultig a lelke,
mint szomjú palackot a bor.

És részegen és imbolyogva
indultam nagylassan tovább,
s új tenger dőlt a szomszéd kertből,
új bokor az új rácson át,
s az illattól már illatos lett
tüdőm és szívem és agyam,
egész testem elnehezült
s azt érezte, hogy szárnya van.

Hogy értem haza, nem tudom már.
– A gondom ma se kevesebb.
De azóta egy kicsit újra
megszerettem az életet,
s munka és baj közt mindig várom,
hogyan jön, hogy majd csak újra jön
valami fáradt pillanattól
valami váratlan öröm.

Áprily Lajos: Nő már a nap

Ember, ne félj: nő már a nap!
A jégfogú szél nem harap.

A koldus is dúdolva jár,
ragyog rongyán a napsugár.

A gond sem él mindig, ne hidd,
ragadd meg és a hóra vidd.

A hóval szétfoszlik hamar:
elmossa egy langyos vihar.

A déli szél kürtjébe fú,
léggömbbel játszik egy fiú.

Most elszakadt a gömb-zsineg
s a gömbje boldogan lebeg.

Ringatja a tavasz szele -
szállj fel, kedvem, szállj fel velem!

HUMORRAL AZ ÉLETÉRT

A férjem és én vallási okokból válunk el. Azt képzelem magáról, hogy ő az Isten

A gyerekek arról tanulnak a vasárnapi iskolában, hogyan teremtett Isten mindent, beleértve az embert is. Jancsit nagyon érdekli a történet, főként az a rész, amelyik arról szól, hogy Évát Ádám bordájából teremtette az Úr. Pár nappal később, egy délelőttön anyukája látja, hogy Jancsi még mindig az ágyban fekszik, látszólag betegen.

- Mi a baj, Jancsi?

- Hát..fáj az oldalam... Azt hiszem, feleségem lesz.

Egy ember vásárolt egy szamarat a prédikátortól. A prédikátor elmondta az embernek, hogy ez a szamár különleges módon van betanítva. A szamár a „Halleluja”-ra indul és az „Ámen!”-re áll meg.

Az ember nagyon örült a szamárnak és azon nyomban ki is próbálta.

„Halleluja!”- kiáltotta az ember és a szamár el is indult azonnal. „Ámen!”- kiáltotta a férfi, amire a szamár megállt. „Ez nagyszerű.”- gondolta magába és hallelujázva, büszkén vonult végig a falun új szerzeményével.

Elindult a hegyeken keresztül és a szamár a hegy tetején egyszer csak elkezdett a szakadék fele menni. Az ember pánikba esett és hirtelen nem jutott eszébe a szó, amivel meg lehet állítani a szamarat. „Stop!” – kiáltotta, „Állj!” – könyörgött, a szamár egyre csak közeledett a szakadék felé...”Oh megvan..Templom!... nem... Biblia!...” - a szamár egyre jobban és jobban közeledett a szakadék széléhez. Utolsó elkeseredésében a férfi mondott egy imát: „Kérlek Uram, állítsd meg ezt a szamarat, mielőtt belezuhanunk a szakadékba, Jézus nevében, AMEN!”.

Ebben a pillanatban a szamár megállt egyetlen lépésre a szakadék szélétől.

Mire az ember elkiáltotta magát örömeiben: „Halleluja!”

HÁLLÉLUJÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

Egy újonnan megtért keresztény rendkívüli lelkesedéssel olvasta a Bibliát, míg a buszra várt. Folyton felkiáltott, hogy "Halleluja... Ámen..." Egy ateista ember hallotta őt, odament hozzá és megkérdezte tőle, mit olvas.

- Éppen azt, hogy Isten hogyan választotta ketté a Vörös-tengert, és hogyan vitte keresztül Izrael népét. Ez egy csoda! - mondta a keresztény.

Az ateista elkezdte magyarázni az illetőnek, hogy ne higgyen el mindent, amit a Biblia mond.

- Az igazság az, hogy a víz csak kb. 30 cm mély volt, így ez nem is volt csoda. Ezzel az ateista büszkén továbbsétált, azt gondolva, hogy milyen jól meg-mondta. Hirtelen a keresztény ismét felkiáltott: "Halleluja!"

- Most meg minek örül?

A keresztény izgatottan válaszolta:

- Ez valóban egy csoda, Isten belefűllasztotta az egész egyiptomi sereget a **30 cm-es vízbe!**

Egy motoros lerobban egy kis falu közepén. Próbálja szerelgetni a járművet, de semmi eredmény. Hiába indítgatja, nem akar beindulni a motor. Nem bírja tovább és éktelenül elkezd káromkodni. Erre kinéz a plébános a paplak ablakán.

- Fiam. Miért káromlod az Istent, hiszen nem miatta döglött be a járműved? Inkább imádkozz, hogy segítsen beindítani a motorodat!

Azt gondolja a motoros, hogy ezzel nem veszíthet vele semmit és kipróbálja. Imádkozik egyet és csodák csodája, beindul a motor.

- Köszönöm! - kiált vissza a motoros és örömmel elszáguld.

A plébános csak csóválja a fejét.

- Ki hitte volna?

Egy család vendégül lát egy házaspárt. Vacsora előtt, az asztalnál ülve a házigazda anyuka odafordul hatéves kislányához és azt mondja:

- Szeretnéd most te mondani az asztali áldást?

- Nem tudom, mit kell mondani - feleli a kislány.

- Csak mondd azt, amit én szoktam.

A kislány lehajtja a fejét és ezt mondja:

- Istenem! Csak tudnám, mi a fenének hívtam meg ezeket az embereket vacsorára?

Peti feltűnően csöndesen kérdezetli nagyanyját:

- Nagymami, igaz az, hogy a jó keresztény a rosszért is jóval fizet?

- Igaz, Petikém.

- Akkor légy szíves, vegyél nekem fagyit.

- Miért, kis unokám?

- Mert eltörtem a szemüvegedet.

Egy Harleys férfi motorozott a californiai tengerpart mentén, mikor váratlanul egy felhő került a feje fölé és egy mennydörgő hang szólalt meg:

- Azért mert te mindig hűséges voltál hozzám, teljesítem egy kívánságodat.

A motoros lehúzódott az úttest szélére és így válaszolt:

- Szeretnék egy hidat California és Hawaii közé, hogy bármikor átugorhassak a szigetre.

Az Úr így szólt: -A kérésed igencsak anyagi dolgokra épül. Gondold el, mekkora létesítmény lenne az óceán aljára levinni a tartó oszlopokat. És ehhez rengeteg beton, aszfalt és acél szükséges. Természetfeletti dolognak vélnék. Én meg tudnám csinálni, de még nekem is nehéz lenne. Gondolkodj egy kicsit, hátha eszedbe jut valami más. A motoros elég sokáig gondolkodott végül így szólt:

- Uram! Azt kívánom, hogy minden férfi megérthesse az asszonyokat. Tudni szeretném, hogy mire gondolnak, mit éreznek legbelül, amikor csak némán néznek rám, vagy amikor sírnak, nevetnek, amikor rosszat mondok. És, hogyan tudnám a nőket boldoggá, kiegyensúlyozottá tenni?

Erre az Úr így válaszolt: - Hány sávot akarsz a hídon?

A börtönlelkész kérdezi az elítélttől:

- Miért csukták le?
- A hitem miatt. Azt hittem, nem derül ki, amit tettem.

Öreg bácsi és néni meghal, és felkerülnek a mennyországba. Fent körül-
néznek, és minden csodálatos. Kék az ég, süt a nap, csiripelnek a madarak.
Senki sem fázik, senki sem éhezik. Amerre csak mennek, boldogság terem.
Leülnek egy fa alá, és megilletődötten hallgatják az angyalok kórusát.
Egyszer csak az öregember lekever egy pofont az öregasszonynak, mire az
megkérdezi:

- Ezt most miért kaptam?
- Ha nem lett volna az a nyavalyás diétád, már két éve itt lehetnénk!

A pályája csúcsán álló híres focista jósnőhöz fordul. Tréfásan megkérdezi:

- Van a túlvilágon foci?
- Hogyne volna fiam! Sőt, a jövő heti fordulóban már te lövöd a legszebb gólt!

Egy lelkész az alkoholtól való teljes megtartóztatásról prédikál, és nagy
lendülettel így fejezi be a tanítását:

- A világ összes sörét fognám, és beleönteném a folyóba!

Majd a még nagyobb hatás kedvéért folytatja:

- A világ összes borát fognám, és beleönteném a folyóba!

Végül felteszi a pontot az i-re:

- És a világ összes whiske-jét is beleönteném a folyóba!

Elégedetten leül. Ekkor a kórusvezető, mosollyal az arcán, így szól:

- Végezetül énekeljük el a "Mint szarvas hús vízforrásra, úgy szomjazik
lelkem rád..." kezdetű dalt.

Egy lelkészt megkérdezi a kisleány:

- Apu, amikor vasárnap prédikálni készülsz, előbb mindig leülsz és lehajtod a
fejed. Ilyenkor mit csinálsz?

- Tudod, fiam, megkérem az Urat, hogy adjon nekem egy jó prédikációt.

- És akkor miért nem ad?

A pap becsönget egy házba. A kaputelefonon át kiszól egy női hang:

- Te vagy az angyalkám?

A pap mosolyogva válaszol:

- Nem egészen, de ugyanaz a cég...

